

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorum

VD16 B 5530

Qvaestio II. An corpus malefici mortui in carcere sit sepulturæ tradendum,
vel comburendum, aut aliqua pœna afficiendum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

desperent. Qua ratione superiori anno quædam saga in proximo loco, fuit bañita ex causa mouenti: cum paululum ab fuisset, voluntariè se iterum obtulit magistratui, & maluit pati pœnam mortis (quam etiam æquo animo pertulit) quam diutiùs intolerabili vexationi immanissimi inimici subesse extra prouinciã & patriam. Vt tamen hoc addam, non laudem vnquam consulere iudici in conscientia, vt in hoc enormissimo crimine arbitrium extenderet ad vltimum supplicium, ante decimum sextum annum completum, nisi maximæ circumstantiæ accederent, quamuis de rigore legis aliud fieri posset: Ante talem ætatem minor esset custodiendus in tolerabili custodia, & instruendus: quo tempore elapso, si non sit ex circumstantijs adiunctis spes firmæ constantisq; conuersionis, adhuc est locus iustitiæ, in quam sententiam, in genere loquendo, consului superiori tempore.

QV AESTIO II.

An corpus malefici mortui in carcere sit sepultura tradendum, vel comburendum, aut aliqua pœna afficiendum?

Vidi quandoq; dubitatum, & etiam memini in quodam casu erratum in hac re. Qua de causa breuiter quid sentiendum, hoc in loco resolvere statui.

Ante

Ante resolutionem præmittenda hæc prima distinctio, quod sic moriens in carcere: aut moritur naturali morte ante confessionem criminis: aut post eius confessionem. Secunda distinctio. Aut ipsemet reus infert sibi mortem conscientia perpetrati sceleris motus: Aut aliqua debilitate illata ratione torturæ, aut accidentaria incidit in morbum, & moritur in vinculis. Nunc pro resolutione, fit

Prima Conclusio. Si maleficus aut reus alterius criminis capitalis morte naturali in carcere moriatur ante criminis confessionem, aut legitimam probationem, neququam in corpus seuendum, sed sepelitur & ecclesiastica tradendum est.

IN hæc Conclusione non puto doctum dubitare posse. Cum enim crimina morte extinguantur. L. Defuncto. ff. de public. iudic. Gloss. Bartol. Bald. & communiter DD. ibidem. A fortiori hoc verum est in casu nostræ Conclusionis, vbi nec confessione, nec probatione de delicto constat. Præterea talis Christianus est, nec de crimine conuictus, ob quod Ecclesiastica sepultura priuari debeat. Quare more aliorum Christianorum, hoc corpus sepelire conuenit.

Secun-

Secunda Conclusio Si Iudex aliquem ob indicia & suspicionem malefici in carcere detentum, morbo aliquo aut infirmitate correptum, & mortuum ante criminis confessionem, aut probationem, habuerit, & postea in corpus pœnam statuerit, aut illud deferri in locum publicæ executionis, ad sepeliendum in loco ignominioso, aut ad afficiendum aliqua ignominia curauerit: hæredes aut consanguinei possunt contra talem iudicem actionem iniuriarum instituire, & cogere ad reparationem iniuriæ, & restitutionem famæ.

HÆC Conclusio satis probatur ex L. i. §. Quotiens. ff. de iniurijs. & ex eis, quæ Alber. Angel. & alij ibidem dicunt. Ratio est clara pro Conclusionem. Sic enim mortuus nullo modo est condemnatus de crimine, imò nec in hoc casu possit condemnari, cum nec confessus sit crimen, nec probationibus cõuictus. Ergo Iudex qui corpus tali infamia afficit, iniuste facit, & iniuriam infert cadaveri defuncti, quam vindicare spectat ad hæredes defuncti. arg. d. §. Quotiens. Præterea talis nullo iure fuit prohibitus sepeliri in loco sacro. Ergo sepultura non debet priuari. Hinc superioribus annis iustissimè quidam senatus amplissimus, ad instantiam hæredum & amicorum cõdemnavit

navit quendam officiatum, qui ob suspicio-
nem & indicia maleficij & magiæ carceribus
detentam fœminam, & infirmitate mortuam
curauerat apud patibulum sepeliri, ad exh-
mandum cadauer, idque non per carnificem,
aut homines infames, sed per probos, & ad se-
peliendum in loco sacro. Hanc Conclusio-
nem etiam intelligo habere locum, quoties &
confessio nulla intercessisset, utpote sine indi-
cijs præcedentibus, aut reuocata fuisset, & reus
in ea non perseuerasset. Tunc enim perinde
esset, ac si non confessus fuisset, ut alibi in su-
perioribus explicatum est.

*Tertia Conclusio. Confessus cri-
men, aut de eodem conuictus, si pœnitens
fuit, aut signa contritionis dedit, si moriatur
infirmitate in carcere, regulariter iure cor-
pus non priuatur sepultura Ecclesiastica.*

PROBATVR Conclusio, arg. eorum quæ ha-
bentur in cap. Placuit. 23. q. 5. ex Concilio
Bracharen. primo, & cap. Ex parte, de sepult.
Nec etiam ullibi in iure cauetur, quod sic
mortuus non sepeliatur in loco sacro. Nihilo-
minus apud multos consuetudine receptum
est, quod tales non sepeliantur in loco sacro,
sed educantur à carnificibus aut ad locum sup-
plicij, aut alium locum prophanum, maximè
quan

quando crimina sunt grauissima & enormia,
quæ confessa sunt, & perpetrârunt.

Quarta Conclusio. Qui ex intentione sibi mortem violentam inferunt in carceribus, quando ob crimen inquisiti aut accusati fuerunt, ecclesiastica iure priuantur sepultura.

PROBATVR ex text. in d. cap. Placuit. Gloss. & DD. ibidem. & vult Gloss. tales habere debere caninam sepulturam. In hac re non est dubium. Tales enim moriuntur in statu peccati mortalis, & permanent in perpetua damnatione. Vnde meritò sunt eorum corpora reiicienda è societate aliorum.

Quinta Conclusio. De iure non est licitum seuire in corpus defuncti in carcere, utpote cadauer suspendendo, aut igne consumendo.

HANC tenent Bald. Iaso & alij in L. 2. C. Qui testamen. facere possunt. Angel. & Imol. in L. Defuncto. ff. de publ. iudic. & communiter DD. in L. Imperium. ff. de iurisdic. omnium iudic. Anton. Gomez. variar. resolut. tom. 3. cap. 1. num. 79. Menoch. de arbitrar. Iud. qq. lib. 2. cas. 285. & hæc est communis sententia, vt post alios plures Iulius Clarus lib. 5. sen.

sentent. §. fin. pract. crim. q. 51. num. 15. iudicat. Ratio communiter à DD. assignatur, quia crimen & pœna per mortem extinguitur ex d. L. defuncto. quæ communis Conclusio est, ut post Cagnol. in L. pupillam qui. §. in hæredes. ff. de regul. iuris refert Clarus in d. q. 51. num. 12. Vnde quidam ex Doctoribus reprehédunt practicam contrariã, & dicunt, assessores posse conueniri actione iniuriarum, qui corpora defunctorum faciunt suspendi, aut cremari: cum inferant iniuriam defuncto, & per consequens eius hæredibus.

Sexta Conclusio. *Quamuis de iure fieri id non possit, tamen in multis locis praxi contrarium seruat, quod in enormissimis criminibus, & grauibus maleficijs pro varietate circumstantiarum aliquando cadauera suspendantur, aut afficiantur pœna, qua reus, si morte praeventus non fuisset, punitus extitisset.*

HANC tenent Bald. Decius, & Iaso in d. L. 2. C. Qui testam. fac. poss. Marfil. in L. quæstionis modum. ff. de quæst. Imol. in d. L. Defuncto, Gomez. Menoch. & alijs pluribus enumeratis Iul. Clar. locis cit. Sic Gomez. ait se vidisse praticari in ciuitate Salmaticensi, vbi quidam forensis voluit & tentauit habere accessum ad puerum, & cum eo committere peccatum.

catum.

catum contra naturam, & ex indicijs captus fuit, & in carcere se suspendit, & statim publicè ductus est per ciuitatem, & vias publicas, & tandem concrematus fuit. Alia exempla refert etiam Clarus. Propter facti memoriam, & aliorum terrorem consideratis circumstantijs rerum & personarum conuenit aliquando huiusmodi statuere exempla in eos, qui se ipsos conscientia sceleris commissi interficiunt, vt euitent pœnam ignominiosam in publico loco inferendam; quiq; ita miseri sunt atq; ceci, quod pluri faciant honorem, quem iam sceleris ratione amiserunt, quàm animæ & corporis salutem perpetuam, quam de facto amittunt, dum corpus & animam simul interficiunt.

Cohibentur ergo non rarò aliqui, ne sibi mortem consciscant, dum aliorum exemplo animaduertūt, etiam post mortem propriam decerni pœnam, & maximam etiam ignominiam inferri corpori mortuo, ad dedecus proprium & amicorum. Ad hoc argumentum illustrandum, facit illud, quod de Milesiorum virginibus memoriæ prodiderunt, Plutarch. de claris mulieribus, lib. 10. & Gellius noct. Attic. lib. 15. cap. 10. Cùm enim Milesiorum virgines sine vlla euidenti causa voluptate obeundæ mortis captæ essent, sicque plurimæ vitam suspendio proderent, nec statim finis huic malo imponeretur, vt remedium adhiberent,

berent, Milesij statuto decreuerunt, vt virgines, quæ corporibus suspensis interirent, omnes nudæ, cum eodem quo essent suffocatæ atq; præcinctæ laqueo, efferrentur. Deinde huiusmodi decreto publicato, virgines amplius voluntariam non inferebant mortem, solo pudore deterritæ tam ignominiosi funeris. Nec mirum videatur, quod hæc practica non sit iuri conueniens; quandoquidem propter enormitatem criminis, & in terrorem aliorum licet quandoq; iura & leges transgredi, vt multis tradunt Bald. in Authen. Sed nouo iure. C. de seruis fugit. & auctores in addit, ibidem, & latius alijs Andr. Barbatius in cap. i. de constit. à num. 155. Marsil. in L. Vnius. §. Cogniturum. ff. de quæst. & in singulari 601. vbi ait: Enormia talis esse naturæ & importantiæ, quod alterent dispositionem statutorum & iuris communis. Nec illud prætereûdum est, quod Athenienses, cum necem sibi quisquam manu propria consciuisset, defuncto cadaueri manum tanquam facinorosam abscindebant, illamque abscissam corpore, inhumatam relinquebant, reliquum verò cadauer humo tegebant, & sepeliebant, vt meminit AEschines in oratione aduersus Ctesiphontem, & post eum Alexander ab Alexand. Genial. dier. lib. 5. cap. vlt. prope finem. Andreas Tiraquell. ibid. in annotat. & in lib. de nobilitate, cap. 31. & Menoch. in d. lib. 2. casu 284. num. 5. Detestanda
 T t est

est etiam quorundam amicorum & sanguine iunctorum crudelitas, & audacia, qui curant sibi vinculo sanguinis obligatos, ob crimina capitalia morte digna in carceribus detentos, veneno ad bibendum, aut comedendum dato, necari, ne ignominiosè publicam pœnam subeant. De quibus Bald. & Ias. in L. i. C. qui testam. facere possunt Marfil. in singulari 150. Menoch. in d. cas. 285. à num. 5.

LEX VI.

Multi magicis artibus vsi elementa turbare, vitam insontium labefactare non dubitant, & manibus accinctis audet ventitare, vt quisq; suos conficiat malis artibus inimicos. Hos, quoniam natura peregrini sunt, feratis pestis absumas.

HAEC Lex est etiam Imperatoris Constantini ad populum: Vnde eruitur, opera maleficorum, quæ nostri confitentur se commisisse, non esse noua, sed etiam antiquitus magos fuisse & maleficos in magno numero, qui similia fecerunt, & cum Dæmonibus contra hominum salutem conspirauerunt. Et aduertendum ex hac etiam lege, maleficos magicis artibus, & non naturalibus nocere: atque (vt hæc etiam anno-

tem,